

Titlu original (eng): Man of the outback

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
ADAMS, LINDA**

Secretul lui Joe Elliot / Linda Adams

Traducător: Ileana Jitaru

București: Editura și Tipografia Alcris, 2019.

ISBN 978-606-736-304-3

I. Aurelian Micu (Editor)

II. Alexandra Piripitsis (Redactor)

821.111.31=135.1.

Colecția „EL și EA“

LINDA ADAMS

Secretul lui Joe Elliot

Traducerea și adaptarea în limba română de:

ILEANA JITARU

Editura și Tipografia
ALCRIS

Ultimele apariții ale colecției

"EL și EA"

1060	Teresa Dawson	-Festivalul vinului
1061	Renee Shann	-Bărbatul potrivit
1062	Gail Douglas	-Vreme furtunoasă
1063	Monica Lewty	-Dorință nestăvilită
1064	Leigh Stanford	-Balsam pentru rănilor trecutului
1065	Kristen Robinette	-Iubind cu speranță
1066	Susana Thorson	-Dama de companie
1067	Norma Jeffrey	-Nodul strâns al dragostei
1068	Victoria Leigh	-Dragoste de soră
1069	Julie Fontange	-Anotimpul schimbărilor
1070	Mary Freeman	-Play-boy
1071	Donna Carlisle	-Coșmarul
1072	Caitlin Clark	-Capcana minciunii
1073	Catherine Airlie	-Formula magică a dragostei
1074	Roseanne Hunter	-Acea vară a renunțării
1075	Marianne Wurtz	-Ochi de tigru
1076	Anne Brock	-Locul doi câștigă
1077	Barbara Steel	-Vrăjitorul din Portland
1078	Letty Cameron	-Răsplata modestiei
1079	Madeleine Ker	-O căsătorie ca pe vremuri
1080	Leigh Michaels	-Un bărbat fără scrupule
1081	Elaine Raco Chase	-Al nouălea val
1082	Melanie Hurst	-Cântecul sicomorului
1083	Deborah York	-O viață împlinită
1084	Norma Daniels	-Prețul datoriei
1085	Janice Maynard	-Între două femei
1086	Mary Morgan	-Întâlnire furtunoasă
1087	Jane Ashton	-Micuța fugară

Capitolul 1

Eve Crawford puse motorul la relanti, lăsând mica barcă roșie să plutească în derivă în voia curentului. Cu o mână șovăitoare pe cârmă, scrută cu îngrijorare norul gros de ceață ce învăluia ambarcațiunea. Îi mai rămâneau de parcurs vreo cinci kilometri și prin negura aceasta ar fi fost un adevărat răvășag. Cum să-și continue drumul fără să se rătăcească sau să aibă vreun accident? Își reproșa amarnic înconștiența. Ce idee absurdă să vrea să se întoarcă acasă tocmai când se dezlănțuia furtuna! Dar, când plecase de la prietena ei, Julie, din Zwolle, ploaia încetase și crezuse că furtuna se terminase.

Furtuna, poate. Dar ceața nu părea hotărâtă să abandoneze partida. În cel mai bun caz trebuia să treacă mai multe ore pentru ca vizibilitatea să redevină normală pe lacul Toledo Bend. Burl Crawford, tatăl Evei, lipsea de câteva zile de acasă și era mai bine așa, pentru că și-ar fi făcut griji văzând că nu se întoarce la timp. Iar cât privește prietena ei, Julie, aceasta tocmai plecase cu

mașina până la Natchitoches...

Așadar, nimeni nu știa că este pierdută pe lac. Cum să iasă din capcana asta? Ceța, de o densitate neobișnuită, îi impunea un joc periculos de-a baba-oarbă; oebește, Eve trebuia acum să încerce să ajungă la un mal.

Opri motorul și rămase nemișcată, pândind cel mai mic zgomot care i-ar fi permis să se orienteze. Înainte să se oprească, făcuse vreo șapte-opt sute de metri spre sud-vest. Apoi, barca plutise în derivă.

Pe ce distanță? Și în ce direcție? Eve n-ar fi fost în stare să spună.

Era sigură de un singur lucru: trebuia să continue. Pe suprafața apei pluteau crengi și trunchiuri de copaci doborâți care puteau în orice clipă să facă o breșă în cocă. Era deci urgent să acosteze oriunde și să lege barca la mal. După aceea se va descurca într-un fel ca să ajungă acasă, chiar pe jos, dacă va trebui.

Înfruntă ceața încă vreo jumătate de oră, evitând în ultima clipă obstacolele care apăreau ici-colo, asemenea unor fantome care o pândeau să facă o manevră greșită. Brațele o dureau de încordarea cu care ținea cârma.

Noaptea se lăsa cu rapiditate, făcând vizibilitatea și mai dificilă. Eve avea un chef nebun să izbucnească în plâns, dar asta n-ar fi ajutat-o cu nimic, dimpotrivă. Trebuia neapărat să se controleze dacă voia să scape teafără și nevătămată.

Un șoc zgudui deodată barca și se trezi proiectată spre cârmă.

Cu răsuflarea tăiată de spaimă, opri încă o dată motorul și se cățăra pe partea din față a bărcii, încercând să constate pagubele. Lovitura fusese provocată de două trunchiuri de copac, dar din fericire nu lăsaseră decât zgârieturi. Se ridică și-și dădu pe spate părul ud,

încercând să străpungă cu privirea ceața deasă.

Tresări la auzul unui lătrat în apropiere. În sfârșit, pământ! Oftă adânc, de ușurare.

- Hei! E cineva pe aici? strigă ea.

Îi răspunse doar lătratul surd al câinelui invizibil. Orientă barca în direcția de unde provenea acesta. Putu curând să sară din apa mai puțin adâncă și merse băjbâind până la mal.

Când sfârși de legat barca de o rădăcină groasă, animalul, un câine de vânatoare roșcat și alb, veni spre ea.

- Bună, frumosule, îi spuse Eve. Știi că tocmai mi-ai salvat viața?

În loc de răspuns, câinele scânci și dădu vesel din coadă. Chiar în clipa când Eve se pregătea să-l mângâie pe cap, auzi o voce în spatele ei.

- Mă îndoiesc că Rebel a înțeles ce i-ai spus!

Se răsuci repede pe călcâie, căutând să ghicească dincotro venea această voce neliniștitoare care străpunsese ceața. Auzi atunci un zgomot de pași care călcau pe frunzele moarte și pe crengile rupte. Schiță o mișcare de retragere. În ceață, apărură o siluetă înaltă, masculină.

- Ce cauți aici? întrebă necunoscutul.

- Mă întorceam acasă. M-am rătăcit prin ceață, răspunse Eve cu circumspecție.

Privirea întunecată a străinului o măsură din cap până-n picioare, oprindu-se din când în când pe obraji înroșiți de frig și emoție, pe suvițele brune lipite de față, pe ochii cenușii...

- Te întorceai acasă? Pe vremea asta? Este o adevărată nebulie! Nu ți-a spus nimeni că trebuie să te ferești când se lasă ceața pe lac?

- Știu foarte bine că uneori ceața poate fi deasă pe aici, replică ea. dar când am plecat din Zwole, nu era ceață. S-a lăsat într-o clipă!

- Și unde aveai de gând să mergi?

- La Pine Ridge.

Eve privi în jurul ei căutând un reper, o indicație... Nu. Nu cunoștea locul acesta.

- Se poate spune că te-ai rătăcit de-a binelea. Ești tot în Louisiana, dar cel puțin la șapte kilometri de Pine Ridge.

- Șapte kilometri! exclamă Eve supărată.

Își îndepărtă de pe față câteva șuvițe lungi.

- Ei bine, cred că va trebui să mă înarmez cu răbdare.

Îi întoarse spatele străinului și se urcă din nou în barcă. Sălta capacul unui scaun și începu să scotocească în lada de sub el. Bărbatul n-o pierdea din ochi. Eve era îmbrăcată în niște jeansi albi, uzi până la genunchi după ce mersese prin apă. Era înaltă, suplă ; fără îndoială că o considera mai degrabă fragilă, asemenea multor oameni care o vedeau prima oară.

Eve luă din ladă un impermeabil oliv, îl aruncă pe braț, apoi se întoarse spre necunoscutul din fața ei.

- Există case pe aici?

Bărbatul scutură din cap.

- După câte știu eu, nu.

- Dar dumneata cum ai venit?

- Călare.

Eve făcu ochii mari, dar nu comentă. Pentru prima oară, îl privi mai atentă pe străin.

Trebuie să fi avut puțin peste treizeci de ani. Avea tenul măsliniu, și

părul pieptănat spre spate era drept și negru, sau mai degrabă castaniu-închis. Era cam lung și strălucitor. acoperindu-i ceafa.

Umerii și brațele erau puternice, talia subțire, coapsele musculoase. Înfațișarea lui în ansamblu dădea impresia de sănătate și vigoare.

- Cortul meu nu este prea departe de aici. Dacă vrei să vii cu mine... Ai putea aștepta până se împrășteie ceața, îi propuse străinul.

Eve nu răspunse, fascinată de chipul lui a cărui frumusețe virilă era de-a dreptul neobișnuită. Sprâncenele erau groase și drepte, negru cărbune, ochii căprui, strălucitori. Nasul, ușor coroiat. Privirea Evei urmări conturul plin și senzual al buzei inferioare, apoi cicatricea neregulată care marca, pe partea dreaptă, buza superioară... Se înfioră ușor, cuprinsă de o tulburare stranie.

- N-ai de ce să te temi, reluă necunoscutul. Sunt inofensiv, Rebel poate să-ți confirme!

Eve își dădu dintr-odată seama că el îi aștepta răspunsul. Părea să creadă ce ei îi era frică, și gândul acesta o indignă.

- Nu mă îndoiesc. Și-ți sunt recunoscătoare că-mi oferi ospitalitatea, declară ea.

Sări cu ușurință din barcă și-l urmă.

Pădurea deasă ce mărginea lacul era foarte întunecoasă. Eve avu grijă să-și potrivească pasul după cel al bărbatului; aligatorii mișunau prin zona aceea. Rebel, câinele, mergea în urma ei, adulmecându-i picioarele, ca pentru a se asigura că stăpânul lui nu se afla în niciun pericol în prezența nou-venitei.

După câteva minute, ajunseră într-un luminiș, în mijlocul căruia se înălța un cort-cupolă roșu, lângă un foc.

Bărbatul desfăcu scaunul pliant pentru Eve, apoi aruncă apa dintr-o

găleată galvanizată, o răsturnă și se așază pe acest scaun improvizat. Câinele se culcă la picioarele lui.

- Eu mă numesc Eve. Eve Crawford, zise ea înroșindu-se.

„I se potrivește prenumele”, se gândi străinul.

Era frumoasă, dar de o frumusețe calmă și subtilă. Genul de frumusețe care se impune încetul cu încetul.

- Mie mi se spune Elliot.

Eve încuviință din cap și-și feri privirea. Această intimitate o tulbura fără voia ei.

- Ești... nou-venit pe aici?

Mulți oameni veneau să petreacă iarna pe lângă Toledo Bend. Lacul se afla la granița dintre Texas și Louisiana și grație acestei poziții meridionale, regiunea se bucura de ierni blânde. Acum era însă aprilie, și străinul n-avea înfățișarea obișnuită a unui rezident sezonier.

- Da și nu, răspunse evaziv acesta. Odinioară, am locuit prin împrejurimi.

Eve nu îndrăzni să insiste.

- Eu și cu tata avem motelul Pine Ridge de vreo zece ani, îi spuse ea. O licărire de interes sclipi în ochii căprui ai străinului, aproape nedeslușită în spatele perdelei întunecate a genelor.

- Ce făceai pe lac? Pescuiai?

- Nu. Mă întorceam de la Zwolle, unde m-am dus să-mi văd o prietenă. Este mai simplu să traversezi lacul decât să-l ocolești pe autostradă. Se câștigă cel puțin cincisprezece kilometri... Eu cunosc bine lacul, dar n-am mai văzut niciodată o ceață ca asta, atât de deasă. Mi-a fost imposibil să mă orientez.

Oarecum stânjenită, Eve se foi în scaun răspândind în aer mireasma plăcută a lemnului ars.

- Ai venit... să-ți petreci weekendul pescuind?

- Nu, Eu nu pescuiesc.

Nu era de mirare. Omul nu corespunde imaginii obișnuite a unui pescar. Purta un tricou negru cu inscripția „Harley-Davidson”. Pe coapsa dreaptă, blugii decolorați aveau o mică ruptură triunghiulară. Cizmele negre de cowboy îi completau ținuta, cu tălpile și tocurele murdare de un strat gros de noroi.

- Mă ocup de puii de aligator, reluă el.

Eve ridică din sprâncene.

- Faci braconaj?

- Aș spune mai degrabă că mă aflu aici pentru a-i surprinde pe braconieri, spuse bărbatul pe un ton ironic.

Zâmbetul lui oblic se mai lărgi. Părea să-l amuze acest joc de-a ghicitoarea, aerul perplex al Evei.

- De fapt, nu aceasta este meseria mea. Dar am un vechi prieten care este polițist federal și am venit să-i dau o mână de ajutor.

Eve se simți ușurată să afle că Elliot nu era unul dintre acei oameni care mutilau animalele sălbatice. Nu locuia în regiune, dar trăise aici odinioară. Și era prieten cu un polițist federal. Era o fișă de identitate cam subțirică pentru un om cu care împarti intimitatea unui foc de tabără în luminișul acesta pierdut în adâncul pădurii..

Eve îi aruncă o privire piezișă. Licărirea flăcărilor îi accentuau asprimea trăsăturilor, dar nu simțea nicio teamă. Îi plăcea omul acesta.

- Crezi că o să se ridice curând ceața? întrebă ea.

- Poate. Dar asta n-o să te ajute prea mult. O să înceapă ploaia.

- De unde știi?

Elliot ridică din umeri și zâmbi puțin arogant în fața uimirii ei.

- Știu, atâta tot. Mi-a spus Rebel.

Câinele roșcat cu alb dormea, cu botul sprijinit de cizmele stăpânului său.

- Ai familie, Elliot?

Zâmbetul bărbatului dispăru subit. Se aplecă, luă un grătar de fier și-l puse peste foc, apoi puse peste el un ibric albastru. Un puf fin brun îi acoperea dosul mâinilor și brațelor. Eve remarcă faptul ce nu purta verighetă - dar bineînțeles, acest lucru nu dovedea nimic.

- Nu mă am decât pe mine, zise el în sfârșit, cu o tristețe greu stăpânită care o tulbură.

Elliot ridică ochii. Eve îl privea cu un aer grav și surprins în același timp, obligându-l fără să-și dea seama să recunoască trista realitate. Era singur. În toate înțelesurile cuvântului. Și într-o măsură în care această fermecătoare persoană nici nu-și putea imagina.

- Ți este foame, domnișoară? întrebă el.

- Ei bine... Dacă ai ceva la îndemână...

- Tocmai mă pregăteam să-mi fac mâncarea când te-a auzit Rebel.

Eve își puse impermeabilul pe speteaza scaunului și se ridică.

- Dă-mi voie mie s-o prepar, îi propuse ea. Am talente de bucătăreasă.

Chipul lui Elliot se destinse și, fascinată, Eve zări umbra unui zâmbet înflorindu-i pe buze. De unde avea această cicatrice? Oricum, rana care o cauzase nu-i afectase și dinții. Aceștia erau foarte albi, ca un șirag de perle, plăcuți la vedere. Ca și întreaga lui înfățișare, de

altfel...

- Talente de bucătăreasă? Nu te lauzi?

Un zâmbet larg luminează fața Evei, făcând-o să-i strălucească minunații ochi cenușii. Păreau să vadă totul. Elliot se întrebă cu oarecare îngrijorare ce-or fi ghicit în privința lui.

- Să știi că am început să gătesc pe la zece ani. Argumentul era convingător. Elliot se ridică la rândul lui.

- Lada frigorifică se află lângă cort. Ia de acolo tot ce-ți trebuie, zise el.

- Doar n-ai adus toate lucrurile acestea venind călare.

- Nu. Folosesc un jeep ca să-mi transport proviziile, mărturisi Elliot zâmbind.

- Tabăra rămâne instalată aici în permanență?

- Din când în când îmi schimb locul.

În timp ce-l asculta pe Elliot, Eve examinează conținutul lăzii. Scoase un pachet învelit într-o hârtie albă care, după forma și mirosul caracteristic, trebuie să fost șuncă afumată. Alesc apoi garnitura.

Elliot îi întinse două crăticioare și în clipa următoare, Eve puse la prăjit ceapă și cartofi într-una din ele și șunca în cealaltă.

Elliot se așeză din nou pe găleata răsturnată, își întinse picioarele și le încrucișă nonșalant.

- Spune-mi, ai învățat să gătești atât de tânără din necesitate sau de plăcere? întrebă el.

- Și una și alta, răspunse Eve.

Privirea lui Elliot n-o mai deranja, și chiar se mira că se simțea în siguranță în acest loc izolat.

- Mama a murit când eram doar o fetiță. Nu-mi amintesc de ea. Tata

a fost cel care m-a învățat să gătesc. Îmi trăgeam un scaun și mă urcam pe el ca să-l privesc gătind mâncarea.

- Ai frați sau surori?

„Este totuși ciudat, se gândi Eve. Omul acesta mă supune unui adevărat interogatoriu, iar el se eschivează de la toate întrebările mele!”

- Mai am un frate mai mare. S-a însurat anul trecut și s-a mutat de aici. Îi simt foarte mult lipsa.

Elliot fu emoționat de accentul de sinceritate care emana din această confidență. Nu te puteai înșela. Eve iubea oamenii. Părea să fie foarte atașată de familia ei. De mult timp, Elliot nu mai întâlnise o femeie ca ea.

- Pun pariu că ai mai gătit la un foc de tabără, spuse el, observându-i cu plăcere gesturile precise.

Măinile Evei erau delicate, pielea fină. Întreaga ei ființă degaja o impresie de blândețe. Elliot remarcă amuzat că și Rebel deschisese ochii și o privea cu interes.

- Așa este. Adeseori am făcut camping cu fratele meu.

- Și apoi, s-a sfârșit, din moment ce el a plecat? spuse Elliot.

- Așa credeam. Și iată că o fac din nou! răspunse ea zâmbind.

Prin luminiș, începură să plutească miresme apetisante de cartofi prăjiți, șuncă și cafea. Corul broaștelor chemau ploaia în timp ce focul licărea vesel.

Elliot scoase două farfurii pe care Eve la umplu copios. Se așezară, cu farfuriile puse în echilibru pe genunchi.

- De cât timp erai pe lac când te-a reperat Rebel?

- De cel puțin patruzeci de minute. Probabil că de la plecare am

luat-o într-o direcție greșită.

Tăcură amândoi ca să-și savureze mâncarea. În timp ce mânca, Eve îi aruncă priviri discrete lui Elliot. Mușchii brațelor lui, o impresionau puțin și-i atâtau curiozitatea.

- Vii din vestul Texasului, nu-i așa?

- Se poate spune și așa. Locuiesc la Fort Worth, dar m-am născut nu departe de aici.

Un orașean în mijlocul pădurii! Ce caută aici? Cu siguranță, nu venise din Fort Worth tocmai până aici ca să-i urmărească pe braconieri.

Cafeaua, reîncălzită de mai multe ori de dimineață până acum, abia de mai putea fi băută, dar Elliot remarcă faptul că Eve o înghițea cu stoicism, fără să schițeze vreo strâmbătură.

- Cum ai ghicit de unde vin? întrebă el.

- După felul cum îl pronunți pe „r”.

- În Louisiana nu se pronunță așa?

- Nu. Nu chiar. Poate că te-ai născut aici, dar se vede treaba că nu te-ai întors de mult timp!

- Mmm... Bine gândit, recunoscui Elliot.

Eve preferă să schimbe subiectul, în ciuda dorinței lui de a afla mai multe despre acest bărbat atât de vorbăreț.

- Ia te uită! Începe vântul, spuse ea. Poate va alunga ceața.

- Poate. Dar aduce ploaie.

Eve se întunecă.

- Asta-i o veste proastă. Dacă va continua tot așa, n-o să mai ajung niciodată acasă! Și dacă aş încerca să plec pe jos? Aș putea să vin mâine să-mi iau barca?